Oost, West, Thuis is het ook niet alles

Oost, West, Thuis is het ook niet alles

Paul H.J. Pouw

Schrijver: Paul H.J. Pouw
Coverontwerp: Paul H.J. Pouw
ISBN: 9789402147100
© Paul H.J. Pouw
Tweede druk, 2016

INHOUD

INLEIDING 1
DANKWOORD 3
JONGE GOD 5
HEBZUCHT 7
EEN INTERESSANT LEVEN 10
VAKANTIELEED 12
WAARHEID BESTAAT NIET 16
GOLFPRO…. 19
OVER TROLLEN EN FEEEN 22
APEN, BARBAREN & BERLIJN 25
ICH BIN EIN BERLINER, Teil 1 28
ICH BIN EIN BERLINER, Teil 2 32
SEX OP HET WERK 36
DR. JEKYLL EN MR. HYDE 40
MOEDER 43
UITGEKLUST 46
GVD EXAMEN 50
LOSLATEN 53
TUSSEN DE COULISSEN 57
OVER IJDELHEID EN NEUSTRIMMERS 60
ZEN ON THE ROCKS… 64
INTERIEURTERREUR 67

HIJ KOMT, HIJ KOMT,… 71
ZIJ DIE SPELEN GAAN GROETEN U… 75
OUWE VRIENDEN 79
DAG SINTERKLAASJE, DAAG… 82
OHOHOH…DENNENBOOM 85
CONAN DE METROMAN 88
CULINAIRE KERSTKLUNS 91
VUURWERK 94
OVER VOORNEMENS EN BESTE WENSEN… 98
ROOKMELDERMISERE 101
VOOR ANNA 105
VERLOREN RAKEN IN DE BRANDING 107
IJSMERRIE 110
DE PROZAC POES 114
VALENTIJN 50+ 117
NIETS NIEUWS 120
WACHTEN OP OZ 123
TUINVERTIER 126
HECTOMETERPA 133,7 130
LIEGBEESTJES 134
TECHNOLOGY RELATED ANGER 137
IK KOM NIET 141
MODESLAAF 145

DOEDELZAK 148
EROBOTICA 151
NIET BEVRIJDEN S.V.P. 154
AANSTELLERITIS 157
KWIJT 160
VOORPRET 163
ORANJE 167
EIKENHOUT 170
PARTIR C'EST MOURIR UN PEU 173

VOOR ANNA

en haar honderdduizend zusters

Per verkocht boek wordt twee euro geïnvesteerd in projecten van Wakibi. Zij verstrekken kleine leningen aan ondernemende mensen in ontwikkelingslanden en maken op die manier de wereld een beetje beter. www.wakibi.nl

INLEIDING

Waarom zou je in deze tijd in hemelsnaam nog iets willen publiceren?

Het aantal roependen in de woestijn is ondertussen zo groot geworden dat er niemand meer over is om te luisteren. Tegenwoordig vooral een oneindige digitale woestijn. Met hoeveel we ook zijn, nooit zullen we elkaar in de weg staan, nooit de een de ander overschreeuwen.
En dan die titel.
Oost West, Thuis is het ook niet alles.....
Het was een spreuk die een oudere broer met zijn soldeerbout had ingebrand op een houten schaaldeel dat boven de poort van ons ouderlijk huis hing.
Thuis is het ook niet alles.
Daar is veel voor te zeggen. Zeker als je als jongste van zeven je plekje moet zien te bevechten.
Aan de andere kant typeert de spreuk ook de soms cynische zelfspot die zo hoorde bij het gezinsleven. Vlijmscherp werden de messen van de humor geslepen en feilloos wierpen we ze elkaar toe. Als volwaardige circusartiesten. Humor die je raakt, maar net niet bezeert. En natuurlijk moest je oefenen en ging er veel mis, werd het cynisme sterker dan de humor en ging het van 'au'. Maar waar gehakt wordt vallen nu eenmaal spaanders. Uiteindelijk zorgde het ervoor dat je redelijk gehard werd, kon incasseren, wist dat er niets mooiers was dan vooral veel om jezelf te kunnen lachen. Niet al te serieus, niet te bombastisch en opgeblazen, warme lucht is er al genoeg in de wereld.
Het is een spreuk die wat mij betreft prima weergeeft hoe je naar het leven om je heen zou moeten kijken. Relativeren. Noch het eigen nest, noch het gras van de buren is beter, groener.
Het enige wat het zoekgedrag naar beter, mooier en stralender oplevert, is dat het blind maakt voor wat er aan goeds vlak voor of zelfs onder je voeten ligt. En natuurlijk, als je ergens dicht op zit, dan zie je altijd wel wat niet klopt, niet recht staat, een afwijking.
Mensen en situaties, vooral die van jezelf, moet je bekijken als de Nachtwacht. Als totaal, als geheel en van een gezonde afstand. Wie te goed kijkt, ziet dat zelfs Rembrandt zich hier en daar had kunnen verbeteren.

Maar waarom zou je.
Het bos zou stil zijn als alleen de beste vogels zongen.
Er mankeert altijd wel iets.

Oost West, Thuis is het ook niet alles.
En dat is maar goed ook.

Paul H.J. Pouw

DANKWOORD

Tweeënvijftig weken na het schijven van het eerste verhaal schrijf ik dit dankwoord. In een boek waarvan ik nooit had verwacht dat het een boek zou worden.

Zo zie je maar, je kunt ook jezelf verrassen.

Als wekelijks blogproject begonnen, een eenzaam en soms moeizaam proces in de wetenschap dat er altijd weer die deadline van verschijnen lag. Maar deels ook een proces van ontmoeten en delen door de vele, plezierige reacties die ik mocht ontvangen. Voor die reacties dank ik u, lezer. Dat er uiteindelijk een boekje is gekomen, is geheel en al uw schuld.

Een bijzonder woord van dank ben ik verschuldigd aan Annel van Houts, collega van de Academie voor Facility Management Den Haag, voor haar gedegen correctiewerk van het manuscript. Het was een klus.

Tenslotte dank ik Corien (wekelijks voorproever van mijn verhaaltjes), Milou, Ralf en Jessie. Jullie vier waren voor veel verhalen mijn bron van inspiratie.

Jullie zijn het nog steeds voor het verhaal dat ik iedere dag leef.

Paul HJ Pouw
Juli 2013, Oude Wetering

JONGE GOD

Deze week tweeënvijftig geworden.
En hoe ouder je wordt, hoe sneller de jaren gaan. Ooit eens een mooi boek over gelezen van Douwe Draaisma: ‘Waarom het leven sneller gaat als je ouder wordt.’ Schijnt te maken te hebben met het feit dat voor een kind van tien één jaar de lengte heeft van één tiende deel van zijn leven.
En dat is een behoorlijk deel.
Voor mij was het afgelopen jaar één tweeënvijftigste deel. Wie ooit wel eens een taart heeft aangesneden, weet het: één tweeënvijftigste taart is nu eenmaal minder dan één tiende taart. 't Is eerder op. En dus weten we volgens deze theorie dat de taartpuntjes blijkbaar ieder jaar kleiner worden.
Tussen je oren dan.
Want nog steeds is mijn jaar even lang als het jaar van die jongen die ik was op mijn tiende. Toen de weekeinden tussen de vrijdagse en maandagse schooldag eeuwig leken, net als zomervakanties, vrije woensdagmiddagen.
Maar misschien heeft het er ook mee te maken dat een kind bewuster ‘vandaag’ beleeft en niet bezig is met ‘morgen’, planningen en volle agenda's. Als je de helft van je tijd niet in ‘vandaag’ leeft, dan voelt het jaar vanzelf die andere helft korter.
Denkt u dat een eendagsvlieg zich kan veroorloven om één uur te verpiekeren?
Het vreemde is aan de andere kant, dat terwijl het leven sneller lijkt te gaan, je zelf in een tegengesteld afnemend tempo lijkt te verouderen. Is fysiek ook zo: de celdeling gaat langzamer.
Alsof de HiSpeed trein die je ooit was langzamerhand afremt in het zicht van het station.
Die tegengesteldheid geeft wel een extra dimensie aan de kreet ‘niet meegaan met je tijd’. Ja lekker, als de tijd dus blijkbaar versnelt en iemand ook nog in je fysieke remmen gaat hangen. Want voel ik me tweeënvijftig?
Welnee, zesentwintig komt eerder in de buurt. Ik verouder exponentieel omgekeerd. Mooi toch?

Of is het jezelf voor de gek houden? Waar komt die blinde vlek vandaan?
Ik leg het u uit.
Kijk, ik ben, zeg maar, een Opel Kadett, A-type.
Leuke auto....vijftig jaar terug. Maar ja, als je er vijftig jaar in zit, merk je niet echt dat die buitenkant wat veroudert. Oké, een rammeltje hier en daar. Maar jouw interieur, dat vertrouwde interieur. Daar zit je in, daar groei je in mee, staat voor jou stil in de tijd.
Is nog precies dat interieur van vijftig jaar terug.
En dan komt er als het ware iemand naast je staan bij het stoplicht.
Zomeravond, leuk jong type, zeg maar Aygo of Smart. Je ellenboog uit het raam, je kijkt naar links en glimlacht. Een glimlach van herkenning, van jou dan, van het ene interieur naar het andere.
En die ander, de Aygo en Smart generatie, kijkt meewarig en ziet....een Opel Kadett, A-type.
Leuke auto...vijftig jaar terug.

Aygo, Twingo, Smart, wacht maar....ook jullie taartpuntjes worden kleiner, de lak doffer.

Niks mis met een Opel Kadett A-type.
Ik wentel mij in mijn interieur, herken de geur, de reuk, weet blindelings iedere knop en schakelaar. Zo vertrouwd.
En waan mij jong.
Mijn hart danst nog een samba, mijn hoofd bruist en borrelt van intellectuele energie en creativiteit.
In bed ben ik een jonge God.

Het is het uit bed komen wat lastiger wordt.....

HEBZUCHT

Ik heb mijzelf een E-reader cadeau gedaan. Of eigenlijk: ik heb hem besteld via Amazon, netjes ingepakt en heb hem daarna door mijn lieve vrouw en kinderen aan mij laten overhandigen op mijn verjaardag.
Soms moet je het lot een beetje helpen.
De aanschaf was een ernstig besluit. Ik ben een man van boeken.
Boeken moet je ruiken, zien, in je handen hebben. In de werkkamer wordt een muur aan het zicht onttrokken door een zelfgemaakte boekenkast (de wereld draait niet alleen om Ikea) afgeladen met boeken.
Op een gegeven moment is 'ie echter vol.
Daarbij komt ook nog dat mijn partner boeken direct relateert aan stof. En blijkbaar moet dat 'afgenomen' worden....
Terwijl, is er iets mooiers als een boek bedekt met een dun laagje stof?
Ieder boek is een avontuur, door mij beleefd. Ik heb met Zafon en Falcones gelopen in het nieuwe en oude Barcelona, met Folett heb ik Londen zien ontstaan en met Robbins uitgekeken over de zeven heuvelen van het oude Rome.
Zo kan ik blijven doorgaan. Honderden avonturen heb ik meegemaakt en ieder avontuur staart mij aan vanuit de boekenkast. Iedere rug vertelt mij het verhaal, en juist het laagje stof maakt die herinnering diffuus.
Zoals herinneringen horen te zijn.
Ik hoef het verhaal niet opnieuw te beleven, het boek niet opnieuw te lezen.
Er zijn nog zoveel reizen te maken.
Maar aan de andere kant het boek wegdoen.....
Wie gooit zijn vakantiefoto's weg na de vakantie?
Maar feit blijft, de kast is vol.
Nu ben ik ook wel een man van gadgets en al eerder was de
E-Reader op mijn E-radar verschenen.
Nu moet je de aanschaf van dat soort gadgets wel enigszins weten te rationaliseren voor de andere helft die voor het inkomen zorgt. Veel mannen moeten dit herkennen.
Kijk, en hier ontstond toch een mooie opening!